

TEKST EN FOTO'S: ROEL GORIS

skistage Chamonix

freeride skiën m

Jozua Schiltz

Andreas Speelmans

William Frimont

Maarten vanneste

*"KUNNEN SKIËN WAS NIET MEER VOLDOENDE:
DE LATTEN MOESTEN EEN VERLENGDE WORDEN
VAN HUN LICHAAM..."*

foto: Sanne Bosteels

et militaire tact

Matty Roumans

Roel Goris

De eerste week van de paasvakantie landde een zootje Vlaams ongeregeld in het Franse Chamonix. De zes, bestaande uit vier Antwerpenaars, een Limburger en een Oost-Vlaming, kwamen hier samen voor hun eerste skistage binnen de opleiding Mount Coach. Het werd een week vol theoretische lessen en praktische oefeningen maar niet in het minste; een stevige portie teambuilding. Andreas (24), Jozua (20), Maarten (24), Matty (22), Roel (25) en William (19), samen Mount Coach 6, vertellen...

WAT IS MOUNT COACH ACADEMY EN MOUNT COACH TEAM?

Mount Coach Academy is een project van de KBF dat jonge, gemotiveerde klimmers tot all round alpinisten opleidt. Onder begeleiding van ervaren gidsen volgt een kleine groep van zes gedurende drie jaar verschillende cursussen gaande van skiën, rotsklimmen, ijsklimmen, alpinisme en toerskiën tot lessen touwtechnieken, meteorologie, lawinekunde, oriëntatie, reddingstechnieken en vele andere. Na de opleiding Mount Coach Academy treden de "afgestudeerden" toe tot het **Mount Coach Team** en kunnen zij expedities als lid van dit team uitwerken.

Tijdens de eerste week van de paasvakantie gingen we voor het eerst samen op pad. Doel van de reis: onze skivaardigheden bijschaven – of zelfs ontdekken – en elkaar beter leren kennen.

De eerste twee dagen werd stevig gefocust op techniek. Sanne Bosteels – de oprichter en officiële coach van het project – en An Laenen – zijn vrouw en afgestudeerde Mount Coacher – legden het vuur aan de schenen bij Andreas, Jozua en William. Kunnen skiën was niet meer voldoende: de latten moesten een verlengde worden van hun lichaam. Sannes oefeningen en militaire tact zorgde echter voor de nodige efficiëntie: al snel hadden de drie elke beweging perfect onder controle, zowel in stilstand als tegen hoge snelheid. De piste werd een oefenzone, de diepsneeuw het ware speelterrein.

Ondertussen onderwierpen Maarten, Matty en Roel zich aan de zachte zorgen van ervaren berggids en skileraar Bart Overlaet. Op de noodzakelijke – maar denigrerende – start op de babypiste, kregen deze drie voor de eerste keer de skilatten aangebonden. Het sneeuwgevoel dat ze al hadden van het snowboarden, kwam goed van pas. Na twee dagen van duizend en een bochten en al evenveel blauwe plekken, had Bart hen voldoende klaargestoomd om de begeleiding van An en Sanne aan te kunnen.

De theoretische lessen over lawinebiepers, EHBO en reddingsacties die we 's avonds voorgeschoteld kregen, werden werkelijkheid. De biepers werden omgesnoerd, de klimgordels aangeschoten, de touwen, schoppen en sondes in de rugzak gestopt en we waren klaar voor het echte werk: off piste gaan, diepsneeuw opzoeken en de strijd met de gletsjers aangaan.

Maarten, Matty en Roel werden onder de hoede van An en Sanne geplaatst, die hen nog even de oefeningen voorschotelden die de andere drie al twee dagen hadden overleefd. Nu ook de skiprestaties van de drie beginners het vertrouwen van Sanne hadden losgeweekt, nam hij hen mee voorbij de paaltjes der veilige skizones. De gletsjer van Les Grands Montets werd het canvas waar deze drie hun eerste lijnen diepsneeuw in trokken. Een groot nadeel aan diepsneeuw werd al snel ontdekt: toen Maarten onbewust besloot een spontane voorwaartse salto te lanceren, kon hij met sonde en schop op zoek gaan naar de ergens achtergebleven ski. Een half uur later en elkeen wederom met twee latten onder de voeten, daalde de groep verder af. Ook Andreas, Jozua en William hadden zich ondertussen onder de zachte hoede van Bart op de gletsjer uitgeleefd, en wachtten ons halverwege op een veilige spot op om voor het eerst als voltallige groep de afdaling voort te zetten. We stopten aan het DVA-veld van Les Grands Montets. Dit DVA-veld – voor voluit Détecteur de Victimes Avalanches – heeft over een plein van pakweg 100 m² enkele lawinebiepers met een druksensor begraven. Bij wijze van oefening kan je dan met je eigen bieper naar slachtoffers op zoek gaan. Duw je met je sonde op de juiste plek? Dan gaat er een signaal af en kan je fictief aan de reddingsactie beginnen. Blijft je eigen bieper loeien? Dan zijn er nog slachtoffers! Een fijne en leerrijke oefening als afsluiter van een heerlijke sneeuwdag.

Dag vier werd de eerste echte groepsuitstap: de échte teambuilding met ons gezessen. We lieten ons naar Aiguille de Midi tillen, met haar 3800 meter de hoogst met lift bereikbare top van het gebied, en daalden met crampons onder de skischoenen af tot aan de Vallée Blanche. Deze gletsjertocht is niet onterecht de meest gekende off piste route in de omgeving van Chamonix. Diepsneeuw, buckles en lange traversées wisselden elkaar af, allen omgeven door prachtige zichten op de verschillende pieken. We droomden luidop over de daarop mogelijke klimroutes waar we ons deze zomer hopen in te binden en zetten ons op een plat stuk van de vallei in het zonnetje om onze lunch te verslinden. Tijdens deze pauze haalden we stafkaart en kompas boven om de theoretische lessen oriëntatie en omgevingsherkenning in de praktijk om te zetten. Azimuth, Aiguille, “kompas parkeren”, het zijn enkele termen die plots ook in de praktijk een betekenis kregen.

“MEERMAALS WAS EEN LAWINE TOT OVER DE PISTE GEDONDERD EN ZAGEN WE HET GENDARMENPELTON MET HELIKOPTERS, BIEPERS EN EHBO-RUGZAKKEN OP ZOEK GAAN NAAR EVENTUELE SLACHTOFFERS. ZELFS ON-PISTE IS EEN LAWINE-ONGELUK DUS SNEL GEBEURD...”

Na het eten had Bart nog een andere oefening in petto. Al dat luidop dromen over inbinden – al was het dus oorspronkelijk “op rots” – had hem blijkbaar op het idee gebracht om ons ingebonden te leren skiën. Nadat het touw mooi evenredig over onze zes gordels verdeeld was, zette William zich vooraan om met krachtige stokslagen het hele team voort te trekken door de plattere vallei. De andere vijf klikten hun skistokken aan hun rugzak en lieten zich als het ware waterskiënd meestelen. Een fluitje van een cent op deze platte vallei. Diezelfde oefening de dag erna op een rode buckle-piste uitvoeren? Dat was al uitdagender. Toen Matty en Roel elk besloten om hun ski's in de andere richting rond een buckle te jagen, konden ze beiden van de sneeuw proeven. De rest van het team? Die konden tijdig stoppen om het hele voorval met pretoogjes te aanschouwen.

De overige dagen werd vooral aandacht besteed aan één bepaald, belangrijk aspect aan skiën, lawinekunde en alle andere: herhaling, herhaling, herhaling. We vulden onze dagen met pistes, diepsneeuw, uitzichtjes, oefeningen en meer. In de laatste twee dagen werd zelfs duidelijk waarom je steeds met lawinemeldingen rekening moet houden. Meermaals was een lawine tot over de piste gedonderd en zagen we het gendarmenpeloton met helikopters, biepers en EHBO-rugzakken op zoek gaan naar eventuele slachtoffers. Zelfs on-piste is een lawine-ongeluk dus snel gebeurd...

Met zeer leerrijke avonden en practicums, maar zelfs met een sporadisch “chill-momentje” aan een skibar, werd deze freeridestage een fijne teambuilding. Was de reis bedoeld als ietwat rustige eerste stage dus die ervoor moest zorgen dat wij gezessen elkaar beter leerden kennen? In haar opzet zeer goed geslaagd! Zijn wij hierdoor klaar voor de nieuwe en veel zwaardere uitdagingen die ons in Mount Coach 6 te wachten staan? Zeker weten!